

gjort Nytte i deres Tid, men derimod maatte man beklage, om man, fordi de i sin Tid have spillet en saadan Rolle, vilde fastholde dem som Statsveie med deres nuværende Brede og nuværende Anlægsmaade, fastholde dem som bestyrede af Staten og for Statens Regning. Det er jo et Princip, som vi i det Hele anerkjende og følge, at forsaavidt vi befinde os lige overfor Noget, der ikke ligefrem er Statsformaal, og dette Formaal kan fremmes uden Statens Medvirkning, bør Staten styde det fra sig, og det er jo klart, at i det Dieblit, Hovedlandveiene ophøre at være Statsveie, og der kun bliver Spørgsmaal om at bedømme deres større eller mindre Vigtighed for den enkelte Egn, er det en Opgave, der ligger langt nærmere for og lettere løses af Amtsraadene end af Regjeringen. Udvalget deler ingenlunde de Betænkkeligheder, som fra nogle Sider næres mod at overgive dem til Amtsraadene. Man nærer ingen Frygt for, at Amtsraadene ved deres Bestyrelse skulle ødelægge det, som Staten har opbygget i denne lange Tid. Ganste vist vil og maa der i den første Tid føres et stærkt Tilsyn fra Statens Side, men man stoler paa, at Sandfen for Communicationens Vigtighed er saa vækket her i Landet, at man trostigt kan overlade til de communale Autoriteter at bestyre Landveiene. De Betænkkeligheder, som fra flere Sider ere hentedes fra den Betragtning, at nogle Amter ville blive for stærkt bebyrdede ved den paatænkte Overgang, har Udvalget behandlet saa udsørligt i Betænkningen, at jeg ikke dertil skal sige Noget. Kun maa det være mig tilladt i Anledning af et igaar her omdeelt Andragende fra Bestyrelsen af det danske Hedeelskab, der er en Gjenpart af en Indstilling til Indenrigsministeriet og Veiløvsudvalget fra denne Bestyrelse, at gjøre et Par enkelte Bemærkninger. I dette Andragende eller denne Indstilling findes der nemlig Pag. 2—3 en Oversigt, hvoraf det fremgaer, at Forholdet vil stille sig saaledes — som det ogsaa er ytret Pag. 3 —, at samtlige Amter paa Derne ville vinde ved den

foreslaaede Forandring, men at de fleste Amter i Sylland ville tabe derved, og at navnlig Ringkjøbing Amt vil tabe særdeles Meget. Herom maa jeg nu bemærke, at det vel er rigtigt, at Amterne paa Derne ville vinde ved den foreslaaede Forandring, men at det vistnok kun tildeels er rigtigt eller saagodtsom slet ikke rigtigt, at de fleste Amter i Sylland ville tabe. For det Første maa det bemærkes, at naar man kaster et Blik paa den Oversigt, der findes i denne Indstilling Pag. 2, vil det findes, at naar man asseer fra Ringkjøbing Amt, ere de Beløb, som der er Tale om, at Amterne i Sylland ville tabe, meget smaa, ikke mere end i det Højeste i eet Tilfælde 14 St. pr. Td. Hartkorn om Aaret og for de fleste meget ringere. Det er ikke nogen Udgift, der kan kaste et væsentlig Lod i Vægtsskaalen overfor Spørgsmaalet om en Forandring, der i andre Henseender kunde have saa megen Betydning. Men dertil kommer, at man slet ikke har taget i Betragtning, hvad der dog burde tages i Betragtning, at den foreslaaede Forandring forhaabentlig vil medføre, at Udgiften til Hovedlandveiene vilde kunne bæres for et noget ringere Beløb end efter de hidtilværende Forhold, at Bestyrelsen ved Amtsraadet vil medføre en væsentlig ringere Udgift end Bestyrelsen, saaledes som den hidtil har fundet Sted. Tages der Hensyn hertil, saa vil den Forøgelse i Byrden, som saaledes antages at ville indtræde for Amterne i Sylland, vistnok enten aldeles forsvinde eller i alt Fald blive høist ubetydelig, nogle ganske saa Skilling pr. Td. Hartkorn. Jeg asseer stadigt fra Ringkjøbing Amt, hvorom Udvalget har udtalt sig udsørligt, ligesom det erkjendes, at der bør kommes det til Hjælp paa en særegen Maade.

Jeg skal derefter gaae over til kortelig at udtale mig om de enkelte Endringsforslag. Det første under Nr. 1 har til Hensigt at præcisere, at ogsaa de hidtilværende Hovedlandveie skulle oplages paa de Regulativer,